

Fecske Csaba

Nem tudhattuk

Sose lehet tudni mi jön
 a következő lépés hova visz
 ami fontos elidőzik
 egy kicsit mindig többet veszítünk
 mint amennyink volt
 a lemenő nap mint felpuffadt
 vízihulla lebegett féltünk csónakba
 szállni valahol egy rózsa neszezett
 kóbor kutya szemében tűnt el az alkonyat
 csillagokkal vesződött a víz
 csónakkal a nádas mütétje lesz
 mondta az anyja hirtelen ahogy
 a gyermek a kályhától kapja el kezét

Cinke repült a kert fölött
 a kávé csürcsöltük épp
 szemem egyre gyakrabban
 időzött el törékeny alakján
 akkor kapcsolta le mindig a villanyt
 átadva a teret az éjszakának amikor
 a legnagyobb a veszteség a terasz
 az előzékeny lugas a széllal ahol éltünk
 s ahol talán még élünk ma is egy fürkésző
 szempár fókuszában hátunk mögött
 a szemérmesen hámló vakolatú ház
 Hogyan ért véget augusztus
 ki tudná megmondani a gyerekek
 a partra futottak ellopta arcukat

a nádas hogyan ért véget augusztus
ahogyan a kérdés szavait kimondtad
megbotolván a mohos kőben amikor
fenyők illatával megérkezett a szél
volt egy naplementénk mütéti hegre
emlékeztető vörös csikkal a láthatáron
egyetlen szál cigaretta
az éjszakában egészen áttetsző lettél
a holdsütésben bőrödnek szinte üveghangja
volt a hullámszél távoli neszezése
feküdt közénk egy ifjú test tragikus
meztelensége

A levelek változó színe a kertben
a vízen iramló fehér talpú szél ezek
maradtak belőle titkaim egy ezentúl
bármikor előhívható kép öröme szomorúsága
a lábnyomok mindig emlékeztetnek
valakire és eltűnődsz
milyen messziről is jön aki jön
a fájdalom és izgalom grimaszával
az arcán kit képzeljük a lámpafény
udvarába akkor még nem tudhattuk
mi jön majd mivé lesz
a féltényérnyi arc amit még
képes fölidézni az elvadult emlékezet